

ECLIPSE

အိမ်

illustration : Jdongseeng story : မဟာမိတ်

ECLIPSE คราส

illustr : Jdongseng story : ปราปต์

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดูกเต่า...

การค้นพบกระดาดและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 131

การ

เขียนโดย ปราปต์

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม 2564

ราคา 365 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4285-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลภิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต สุชาดา ใจสุข

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ศรัณย์รัชต์ เวียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วิรยา กิจสมุทร

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : Jdongseng รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหภาพบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

โปรเจกต์ *ดาว* เริ่มต้นจากมีกลุ่มคนเบื้องหลังชักชวนมาช่วยกันคิดว่า ซีรีส์วายปัจจุบันยังมีอะไรน่าสนใจๆ ทำอีกบ้าง ไอเดียต้นทางที่มีคนเปิดไว้คือเดี๋ยวนี้น่าจะมีซีรีส์วายที่เป็นแนวมัธยมกางเกงขาสั้นขายล้นแล้ว อีกไอเดียคือ ถ้าเราตั้งต้นจากประเด็นคัมเอดต์แบบ *LOVE, SIMON* พออยู่ในบริบทไทยจะเป็นยังไง

ผมตีความการคัมเอดต์ว่า มันให้อารมณ์เหมือนกับดวงอาทิตย์ที่ถูกคราสกลืน และได้โอกาสเผยแสงสว่างของตัวเองออกมา พอคิดได้อย่างนั้น ก็ได้ทั้งธีมและชื่อเรื่องว่า *ดาว* ซึ่งแปลเหมือนกันกับ 'คราส' นั่นเอง

เราชว่ระดมความคิดและต่อยอดกันพักใหญ่ แม้จะเป็นงานที่ดูไม่น่ายาก แต่ไปๆ มาๆ ผมซึ่งมีหน้าที่วางพลอตก็ต้องใช้เวลาทำและแก้พลอตยาวนานทีเดียว (ถ้าเทียบกับงานชิ้นอื่นๆ นี่น่าจะเป็นงานที่เปิดทางมาแบบยาวไกลสุดๆ แล้ว) แต่พอทุกอย่างเริ่มลงตัว วันที่กำลังจะลงมือกับเนื้อเรื่อง ทุกอย่างก็พลิกตาลปัตร

ช่วงนั้นกระแสการเมืองร้อนแรง และแนวหน้าผู้เข้ามามีบทบาทก็คือเด็กๆ มัธยม แนวคิดที่ชัดเจน การเรียกร้องยืนหยัดที่

กล้าหาญ และอย่างมีเหตุผล เป็นแนวทางที่น่าประทับใจ ขณะเดียวกัน บรรยายภาคนั้นก็แทบจะแย้งกับพลอตในเรื่องที่คิดกันไว้แต่ต้น สุดท้ายจึงต้องตบแต่งใหม่ จนไป ๆ มา ๆ กลายเป็น *ควร* ที่ยังคงเส้นเรื่องเดิม แต่เพิ่มปมขัดแย้งอันเป็นปัจจุบันลงไป โชคดีคือมันช่วยให้ส่วนสับสนสับสนบาง ๆ ที่วางไว้ดูมีน้ำหนักขึ้นด้วย

และเนื่องจากจุดเริ่มต้นของ *ควร* มาจากวงสนทนาว่าด้วยวิธีดีวิธีการเล่าในเรื่องนี้ จึงทำหายตัวเองโดยทดลองเขียนด้วยโครงสร้างแบบทีวีซีรีส์ทั้งหมด เนื้อเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบไม่ได้แบ่งเป็น Chapter แต่แบ่งเป็น Episode รวม 13 Ep แต่ละ Ep มีประเด็นย่อย ๆ และมุมมองการเล่าเรื่องแตกต่างกัน ร้อยเรียงเรื่องราวต่อกันไปจนจบ

ดูเครียด ยุ่งเหยิง แต่จริง ๆ เรื่องนี้เป็นทีมรักใส ๆ นะครับ (ฮา ๆ)

สุดท้ายนี้ ผมขอขอบคุณพี่เอก ที่ช่วยเป็นปรึกษาในทุก ๆ ประเด็นที่เคย ขอขอบคุณแคปเปอเร่ ติงป้อ และทีมหมู่ทะ ที่ช่วยตอบคำถามคาใจ ขอขอบคุณพี่สุและควอครวี่ที่ต้อนรับอย่างอบอุ่นเมื่อวันที่ไปตรวจ ความทรงจำนั้นเป็นวัตถุดิบสำคัญสำหรับสร้างงานชิ้นนี้ครับ ขอขอบคุณพี่บู๊ คุณอุ้ยและทีมงาน ดีและเพื่อน ๆ สำหรับไอเดียแรกเริ่ม รวมถึงแนวทางต่าง ๆ สำหรับการสร้างและพัฒนางานชิ้นนี้ ขอขอบคุณปกและภาพประกอบจากคุณ Jdongseeng ขอขอบคุณพี่นุ้ย พี่สาว และทีมงาน Deep ที่ช่วยดูแลปรাপต์และลูก ๆ ของเขาอย่างดีตลอดมาครับ

ส่วนคุณ ๆ คนอ่าน คุณเป็นมากกว่าประกายแรกของตะวัน สำหรับผมเสมออยู่แล้ว

ปรাপต์

7 เมษายน 2564

แดดบายเหวี่ยงเงาของเขายาวนำไปบนพื้น ระหว่างที่อึกกั๊กวาว
จากอาคารตรงไปยังรั้วโรงเรียนศุภโพล ช่วงเวลานี้ เงานั้นยังดูไม่สูง
ยาวเท่าเขา---นักเรียนชายผู้สูงเป็นอันดับต้นๆ ของห้อง ม. 4/1
สิ่งที่คุณจะเหมือนกันก็เพียงรูปร่างผอมจนดูเง็งก้าง

ลมเฉื่อยๆ พาเสียงโหวกเหวกลอยตามมาจากด้านหลัง ไม่
ต้องหันไปเด็กหนุ่มก็พอจะนึกภาพออก *ไอ้พวกเด็ก ม. 3 คงกำลัง
ขนอุปกรณ์ประท้วงมาขึ้นรถที่จอดรออยู่หน้าอาคารเรียน*

รุ่นน้องอายุห่างจากเขาแค่ปีเดียว แต่กลับก่อเรื่องไม่ได้ขาด
พวกนั้นเคยโหมกระแสดูว่าบาตรอาจารย์ คัดค้านนโยบายโรงเรียน
ทำตัวเกรียนใส่รุ่นพี่ ฝ่ายปกครองปวดหัวเพราะรับมือยากขึ้นทุกที
ทุกวันนี้โลกหมุนเปลี่ยนทิศ ขึ้นทำอะไรผลผลิตลาม โรงเรียนอาจถูก
พวกเด็กเหลือขონี่ตีประจานไปทั่วประเทศหรือทั่วโลก

รุ่นในโรงเรียนไม่พอ ได้ยินว่าวันนี้พวกมันตั้งใจจะไปชุมนุม
แถวแหลมแท่น ร่วมกับเด็กโรงเรียนคู่อริที่มีอาจารย์กลัวอันผม
นักเรียน แถมยังอัดคลิปแพร่ไปทั่วอินเทอร์เน็ต ว่ากันว่าอาจารย์
โรงเรียนนั้นอาศัยความสนิทสนมขอให้ผู้ปกครองเด็กยกโทษให้ ทั้ง
สองฝ่ายตกลงกันด้วยดี แต่คนนอกกลับไม่ยอม ดึงดันจะเอาเรื่อง
ทางกฎหมาย แล้วไอ้พวกรุ่นน้องเขานี้ก็เฮลละโลไปรวมด้วย!

พวกมันเอาเวลาพักกับหลังเลิกเรียนมานั่งทำป้ายประท้วงอยู่

หลายวัน เพื่อสุดสัปดาห์นี้จะขับรถมาชนไปรวมขบวน รุ่นพี่และอาจารย์เฝ้าเตือนว่าอย่าไปยุ่งเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับตัวเอง พวกมันกลับย้อน ‘นี่แหละเกี่ยวกับที่สุดซะ ใครจะรู้ว่าวันหนึ่ง ไอ้กระแสดลือนผมนักเรียนแล้วอัดคลิปแฉอาจจะวนมาที่โรงเรียนเราบ้างก็ได้ ต้องตัดไฟแต่ต้นลม!’

ห่า! ศุภพลไม่เคยบังคับนักเรียนตัดรองเท้าหรือชาวสามด้านกับเขาซะที่ไหน

โรงเรียนของอากก็โรงเรียนเอกชนชายล้วนชั้นดี นักเรียนได้รับอนุญาตให้ไว้ผมยาวกว่าปกติ ทำผมอิงแฟชั่นก็ได้ แถมยูนิฟอร์มก็ดูดีจนไม่น่าหวังว่าจะโดนประท้วงขอใส่ชุดอย่างอื่น

แต่พวกมันก็ยังคิดจะอุทริประท้วง!

เจามิดเคลื่อนผ่านมาปกกาย เด็กหนุ่มมองพื้นแล้วแหงนขึ้นมองฟ้า นึกถึงสุริยคราสอันมีส่วนเกี่ยวข้องกับตำนานคำสาปกลับของศุภพล ที่แท่เมฆหนาผืนใหญ่กำลังสยายไปยังเหนืออาคารเรียน อากก็งายหน้าตามจนเอี้ยวไปหยุดมองด้านหลัง

เป็นจังหวะเดียวกับที่รถคันหนึ่งเคลื่อนจากทางลาดใต้อาคารเรียน พุ่งเข้าหารถอีกคันที่จอดอยู่หน้าอาคารด้านล่าง---คันที่ไอ้พวกหัวแข็งกำลังชนป้ายประท้วงขึ้นท้ายกระบะ!

“เฮ้ย! ระวัง!”

เสียงร้องและปลายนิ้วชี้ของเขาเรียกให้พวกมันหันตาม เด็กหัวแข็งร้องตกใจ โดดกระเจาได้ทันพอดีกับที่รถตู้ของโรงเรียนพุ่งลงมากระแทกรถกระบะของพวกมันดังโครม!

เสียงหนึ่งตะโกนออกมาจากกลุ่มนั้น “น้ำสิทธิ์ไม่ได้อยู่บนรถ!” น้ำสิทธิ์คือคนขับประจำโรงเรียน

“แกจอดแล้วล้มดิ่งเบรกมือหรือไงวะ!”

ไอ้พวกนั้นโวยวายคาดการณ์กันเสียงลั่น ขณะที่อีกกัประหวัดถึงผู้รับผิดชอบรายนั้นซึ่งเขาเพิ่งแยกจากมา

“กูเกือบถูกทับตายแล้วอ๊เหี้ย!”

เสียงตุงตุงดังกล่าวลวกความคิดเขาไปยังสิ่งที่เพิ่งคิดถึงเมื่อครู่เกือบถูกทับตาย สุริยคราส...คำสาป!

ซึ่งใจจะก้าวไปหาเด็กพวกนั้น แต่เห็นว่าไม่มีใครเป็นอะไร แถมแต่ละรายยังปากเก่งกันเหมือนเก่า คนเป็นรุ่นพี่จึงกลืนน้ำลายหนีลดลงคอ หันคืน ก้าวพ้นจากประตูรั้วโรงเรียนเพื่อกลับบ้าน

แวนหนึ่ง เด็กหนุ่มเห็นร่างผอมของใครบางคนยืนพุงส่ายตามาจากอีกฝั่งถนน ครั้นรู้สึกตัวว่าเขาเพิ่งจ้อง เจ้าตัวก็หันขวับ ก้าวไว ๆ หายไปทันที

Copyright

Ep 1

Lenticular Clouds

-1-

“ไอ้ห่วย! ไทรศพ์ทมิ้งก็ห่วย! ไอแพดมิ้งก็ห่วย! ห่วยเหมือนตัวมึงแหละ!”

“กูห่วยแล้วนักห่วยฟ่อง---!”

“ไอ้โรงเรียนหานี้ก็ไม่เลิกให้ใส่ยูนิฟอร์มซะที ต้องใส่ชุดแบบเดียวกับมึง ขาชี้หน้าเขาคีบหาย!”

“พอ!” อักก็กระซกปากรุ่นน้อง ร่างเล็กกว่าเขาลอยห่างจากที่กำลังจะโจนเข้าหาคุณครู

“ปล่อ-!” คนถูกลากยังฮึดฮัด คำพูดไม่ชัดนักเพราะผลจากหมัดคู่กรณีทำให้แก้มเริ่มบวม

“อยู่เน่ๆ กูเป็นสรวัดรนักเรียนนะไว้ย!” เด็กหนุ่มตะคอกแล้วออกกำลังลากปีกเจ้าตัว

คนฮึดฮัดยังเซห่างมา ถึงกระนั้นก็ยังสะบัดหน้ามาแยกเขี้ยวใส่ “สรวัดรแล้วไฉะ!”

เขาชะงัก หน้าชาไปแวบหนึ่ง

เซี่ย! เสือกจริงของมัน!

ก็เหมือนอำนาจของอาจารย์ หรืออำนาจของฝ่ายปกครองเวลาแค่ไม่กี่ปี จากตำแหน่งสรวัดรนักเรียนอันเกรียงไกร เป็นที่เกรง

ขามของใครๆ ในโรงเรียน เดียวนี้กลับไม่มีใครเห็นหัว แม้แต่ปลอกแขนแดงอันเป็นสัญลักษณ์ของตำแหน่งนี้ ให้อพวกรุ่นน้องแสบๆ ยังเอาไปหยั่นกันว่าดูสะเหลือ และไม่เข้ากันเลยแม้แต่ร้อยละสิบกับศูทดำแขนยาวตัวนอก และกางเกงขาสั้นสีเดียวกัน อันเป็นเครื่องแบบนักเรียนของศุภพล

ความร่อนฟุ้งออกหู มือที่ขยำท่อนแขนอีกฝ่ายอยู่ขยับแน่น หากมองทะลุลงได้แขนเสื้อได้ คงเห็นกล้ามเนื้อของเขาเกร็งขึ้นเป็นลูกและมีเส้นเลือดตึงกระตุก “นั่นมึงก็รักษาชื่อโรงเรียนหน่อย คนข้างนอกมันมองเข้ามาเห็นพวกมึงติดกันอยู่หน้าประตูโรงเรียนนี่นะ เห็นมั๊ย!”

รุ่นน้องไม่ทันค้านอะไร ไม่ใช่เพราะพวกมันเห็นจริงว่าในความคลาดล่าของยามเช้า ขณะนี้ผู้ปกครองและนักเรียนจากทั้งในและนอกรั้วโรงเรียนต่างหันมาเป็นตาเดียว ทว่าเพราะแรงกระชากที่หนักกว่าเก่าต่างหาก

คนถูกกระชากร้อง “ไย!” ปลิวตามมืออ็กก็ลักเข้ามาด้านในฝั่งอาคารเรียน

ห้องฝ่ายปกครองตั้งอยู่ชั้นล่างทางปีกขวา ตัวอาคารเรียนนั้นเป็นตึกเก่าแก่สี่ชั้น ทอดตัวยาวโอบรอบสนามหญ้าสามด้าน ได้รับการบูรณะและทาสีใหม่จนดูสวยทัดกับโรงเรียนอินเตอร์ชื่อดังๆ ได้เลย ฝ่ายบริหารให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้ ค่าที่มันมีส่วนส่งเสริมภาพลักษณ์ของโรงเรียนนานมา ภาพลักษณ์ที่ให้อพวกเด็กห่ามีแต่จะทำลายลงทุกวัน!

มัธยมชายศุภพลเป็นโรงเรียนเอกชนเก่าแก่ มีชื่อเสียงทั้งเรื่องการเรียนและระเบียบมารยาทเป็นอันดับต้นๆ ของภาคตะวันออก ก่อตั้งตั้งแต่ พ.ศ. 2510 ประวัติของตระกูลผู้ก่อตั้งโลดโผน

พันลึกยาวนานยิ่งกว่านั้น จนเป็นเรื่องเล่าขานของคำสาปลึกลับที่จวบปัจจุบันก็ยังรำระบือ

เพิ่งเจ็ดโมงกว่า แต่อากาศร้อนจนเหงื่อซึมหน้า น่านุحدثิตที่สุททฐของโรงเรียนช่างไม้เข้ากับอากาศเมืองไทยอย่างที่ว่าพวกนักเรียนตัวร้ายว่าไว้จริง ๆ ปกติอากก็ไม่ยอมให้ใบหน้าหล่อเหลาเกลี้ยงเกลาของตัวเองหมองลงด้วยสาเหตุใดๆ---ใช้ภาพลักษณ์เป็นสิ่งสำคัญสำหรับศุภพล มันจึงสำคัญด้วยสำหรับสรวัดรนักเรียนผู้เป็นตัวแทน ‘สำคัญ’ ของโรงเรียนนี้! อย่างไรก็ดี ตอนนี้อาไม่มีโอกาสแม้แต่จะล้างผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับเหงื่อ ไอ้สแปชังกายไม่วายทำฤทธิ์ มันยังหันไปอ้อมอ้อมใส่อริที่ถูกไอ้คันเพื่อนสรวัดรนักเรียนของเขาหัวตามมาติด ๆ กัน

ทั้งที่อยู่ในชุดเครื่องแบบเหมือนกับเด็กทั้งโรงเรียน แต่เมื่ออากก็แทรกว่างไปยังทิศใด เขาก็โดดเด่นเสมอด้วยส่วนสูงอันกอปรด้วยไหล่กว้าง ชุดสูทแอบถูกตัดเย็บตรงเอวให้รัดรูปกว่าเก่า เน้นทรงให้เขายิ่งดูเพรียวชะลูดและมีช่วงขาพอมยาวละม้ายพระเอกการ์ตูนมังงะ ใบหน้ามีส่วนผสมระหว่างเงินกับเชื้อสายพื้นถิ่น แต่กลับไม่ดูเป็นทั้งเงินและคนท้องถิ่น โมเดลลิงที่เคยพยายามป้อนงานให้สมัยอากก็เพิ่งขึ้นชั้นมัธยมบอกว่า เขาดูหวานแต่ก็คมคาย และมีลุดคล้ายหนุ่มยุ่น เสียแต่การพูดติดสำเนียงพื้นถิ่นค่อนข้างหนัก นั่นทำให้อากก็ชวดงานในวงการบันเทิงไป ถึงเขาจะยกไหล่บอกตัวเองว่าไม่แคร์ แต่ก็พยายามฝึกพูดอย่างคนกรุงมาตลอดจนตอนนี้แทบเนียนขึ้นทุกที

“อาก” เสียงเรียกดังจากข้างๆ เป็นเสียงเล็กเหมือนเด็กที่เขาไม่ต้องหันไปดูก็รู้ว่าใคร

เมื่อเขายังไม่ตอบ รายนันพูดต่อ เสียงดังขึ้นแสดงว่าถลันใกล้

เข้ามา “เราช่วย!”

“ไม่ต้อง!” คนหล่อหันไปตะคอกเจ้าของคำอาสา มันตัวเล็กกว่าเขา---ที่จริง เล็กกว่าตัวรุ่นน้องที่เขาหิวมาซะอีก ตัวเล็กจนเหมือนเด็ก ม. 1!

นั่นละคือสาเหตุที่อากักร้าคาญไอน์โมเสมออกมา มันพยายามตะกายมาขอเป็นสรวัตรนักเรียนกับเขา แต่ดูเถอะ ไซ้เท้าลิงนอกจากจะช่วยอะไรไม่ได้ ยังจะทำให้ศุภพลกับคนตำแหน่งนี้ขายหน้า!

พอถูกตะคอก ไอน์โมก็หุดคอดอยจนผมม้าที่ปรกหน้าผากอยู่ปลิวกระจาย อากักร้าคนในควบคุมตามไปถึงประตูห้องปกครอง ไซ้หลังมือข้างหนึ่งเคาะประตู ไม่วายกระซิบกับไอ้ตัวแสบ “ถ้าไม่อยากจะให้เรื่องใหญ่ มึงก็ทำตัวดี ๆ ต่อน้าอาจารย์!”

“ยายคนิอะนะ!”

รุ่นน้องหมายถึงอาจารย์คนิ อาจารย์สาวน้อยที่เพิ่งเข้ามาใหม่เมื่อเทอมที่แล้ว แล้วเทอมนี้ก็เป็นอาจารย์ประจำชั้นห้อง ม. 4/1 ของอากักร้า แถมยังเป็นอาจารย์ฝ่ายปกครองซึ่งมีหน้าที่ดูแลชุมนุมสรวัตรนักเรียนอีกด้วย

เพราะอย่างนี้ เมื่อเสียงพูดถึงอาจารย์สายตรงของเขามีสำเนียงเหยียดร่วม อากักร้าจึงพ่นลมหายใจร้อน กัดฟันตอบ “เดี๋ยวมึงก็รู้!”

“ใครอีกนะ!” เสียงเข้มดังลอดมาจากในห้อง

ทันทีที่ได้ยิน ไอ้คนเหยียดก็หน้าผลัดสีเพราะอาจารย์ที่อยู่ข้างในไม่ใช่คนที่คิด ปากมันพึมพำ “ทำไมมาเข้าจังวะ!”

อากักร้ามสะใจบ้าง ตะโกนกลับเข้าไป “เคสตีกันหน้าโรงเรียนครับอาจารย์!”

“เข้ามา!”

อย่างว่องไว เจ้าของปีกที่เขาหิวอยู่เกิดสงบเสียขึ้นมาทันใด คางชูแต่ต้นหลังนาค ไม่กล้าสบตาเจ้าของเสียงเข้มที่ยืนหันหลังให้อยู่ ด้านในห้อง แผ่นหลังไม่กว้างนัก เสียวหน้าเบนมานิด ๆ เผยให้เห็น แค่นิ้วจอนที่ถูกกันไว้ระดับข้อขากรรไกรเป็นสีเขียว กับปลาย จมูกที่ไม่โด่งเด่นนัก แต่ก็ให้ความรู้สึกดูดตันอยู่ในที่ หางออกไปคือ กลุ่มรุ่มน่องที่อึกกันได้เจอเมื่อวันก่อน

ไอ้พวกที่รอดตายจากรถไหลด

-2-

“เกือบโดนรถชน?” ไอ้วัฒน์ทวนคำ มันน่าจะเพิ่งมาถึงโรงเรียน กำลังนั่งกอดปลอกสรวรวัตรนักเรียนอยู่ที่เก้าอี้หินริมสนามหญ้า

“ใช่” ไอ้คันพยักหน้าพลางกริดปลายนิ้วลูบปอยผมเหนือ หน้าผากอย่างจะจัดให้เข้าทรง ทั้งที่แต่ต้นก็ประโคมทั้งเวกซ์และ สเปรย์จนแข็งไม่กระดิก อักก็กับรายนี้เพิ่งจะส่งเด็กแสบเข้าห้อง ปกครองแล้วแยกออกมาหาสุวัฒน์ ตามที่รายหลังส่งข้อความมา ระบุที่อยู่

ทั้งที่สายตายังจับเงาตัวเองบนบานกระจกหน้าต่างบนอาคาร ข้าง ๆ ไอ้คันพูดต่อ “มึงคิดมัย สรุพบว่าแม่งเหมือนเรื่องในคำสาป”

“อือ...” วสุวัฒน์ส่งเสียงในคอ แวตาคุ่นคิด “อาจจะบังเอิญ ก็ได้”

“บังเอิญเหี้ยไรติด ๆ กันสามสี่รอบในอาทิตย์เดียว!” ไอ้คัน เสียงดังขึ้น เขามือลงเมื่อรู้สึกว่ามันของตัวเองเข้าทรงแล้ว---ทั้งที่ จริงก็เหมือนเดิม---ซึ่งไม่แปลก ดูตาเป็นขีดเหมือนใช้มีดกรีดเป็นเส้น

เล็ก ๆ นั้นสิ มันน่าจะเห็นอะไรไม่ชัดเจนหรอก

เมื่อเห็นเพื่อนทั้งสองยังนั่ง คนตาชืดว่าต่อ “โดนคนดักปล้น กระถางต้นไม้เกือบตกใส่หัว แล้วก็มาเคสนี้ สรุปว่าลำดับกับ เหตุการณ์มันเหมือนในคำสาปนั้นเลยนะ!”

“ทนายของตระกูลถูกใจดักปล้นทำร้าย เกิดอุบัติเหตุกระถาง ต้นไม้จากชั้นสองของบ้านตกใส่หัวทนายคนที่หนึ่งจนอาการสาหัส แล้วทนายคนที่สามก็ถูกรถชน?” ไฉฉวนได้เหตุการณ์ที่ทุกคนใน ศุภพลและพื้นที่รอบ ๆ คำนึงกันดี

อีกครึ่งคำตอบจากไฉฉวน ตามเรื่องที่ได้ยินมา “ทนายคนที่ หนึ่งกับทนายช่วยกันปลอมพินัยกรรมเพื่อเอาเงินไปทำอย่างอื่น แทนที่จะสร้างโรงเรียนตามเจตนารมณ์ของบรรพบุรุษ แล้วทนาย คนที่สามก็แอบทุจริตเงินในโรงเรียนหลังจากเปิดดำเนินการไปแล้ว ไม่นาน...”

ใช่ ชื่อเสียงเรื่องการเรียนและระเบียบมารยาทของศุภพลที่ ว่าโด่งดัง กลับยังไม่กระเดื่องเท่าเรื่องลับเบื้องหลังเหล่านี้

ด้วยเชื้อสายที่สืบทอดมายาวนาน ไฉฉวนได้แต่ครั้งนคร ศรีพล คนในตระกูลศุภพลยึดมั่นในความดีงามและการกระทำเพื่อ แผ่นดินเกิด ว่ากันว่า หนที่พระเจ้าตากรวมพลจากเมืองจันทน์ไปกอบ บ้านกู้เมือง บรรพบุรุษศุภพลก็เป็นหนึ่งในทหารหาญคนสำคัญ ครั้น ลุสู่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น คนศุภพลก็โยกย้ายไปตั้งรกรากแถบ ริมน้ำจันทบูร ได้ร่วมรบต่อมาในยุทธนาวีเกาะช้าง จากนั้นร่วมสร้าง กิจการยางพาราตะวันออกกับหลวงราชไมตรีจนมีฐานะมั่งคั่ง

ด้วยอุดมการณ์อันสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นนี้ กาลต่อมา บรรพบุรุษ ของศุภพลจึงมีดำริ การศึกษาจะเป็นเครื่องมือสำคัญบำรุงประเทศ ให้เจริญยิ่งขึ้นในภายภาคหน้า โรงเรียนสำหรับบุรุษถูกวางแผน

ก่อตั้งขึ้นด้วยทรัพย์สินส่วนหนึ่งของตระกูล แม้เมื่อลูกหลานทอด
ธุระหรือหักพาเงินสู่ส่วนอื่น แต่ละรายก็ประสบเคราะห์กรรมนานา
นำพรันพริ้ง ทำยสุดมีคนค้นพบแผ่นหนังแปลกๆ ในกำปั้นเก่าใต้ถุน
คฤหาสน์ บนแผ่นหนังจารเลขยันต์และอักขระโบราณด้วยโลหิต ลง
วันเวลาขณะฟ้ามีดตะวันตกบ สาปแช่งใครก็ตามที่เกาะเกี่ยวกับ
ศุภพลี ทว่าขบถต่อเจตนารมณ์บรรพบุรุษ และคิดคดมาตุภูมิ...

สายลมพัดมาวูบหนึ่ง ไอ้คั่นนิ้วหน้า เพิ่งมองเห็นผมตัวเอง
บนกระจก แล้วยกมือขึ้นลูบอีกครั้งทั้งที่ไม่มีเส้นไหนตกหรือกระดก
ขึ้น ปากบอก “สรุปว่า เคยมีเรื่องเหี้ยๆ แบบนี้เกิดขึ้นกับพวกนักเรียน
เลวในศุภพลีมาก่อนเหมือนกัน?”

“แต่เงื่อนไขสำคัญคือช่วงปีนั้นต้องเกิดสุริยคราส” อักก็ตอบ
ไอ้คั่นมุ่นคิ้ว “กูไม่เคยได้ยินพอยต์นี้”

ไม่แปลก ประวัติผู้ก่อตั้งโรงเรียนและคำสาปนี้ แม้จะมีรายละเอียดโดโผนจนแพร่หลาย แต่ที่แท้ก็เป็นแค่เรื่องสนุกที่ทุกคน
รู้สึกว่่าไกลตัว ไกลจนแทบไม่มีจริง เรื่องไกลตัวจนแทบไม่จริง ใคร
จะสนใจเสาะคุ้ย

อักก็ถอนหายใจ “มึงไม่เคยสงสัยหรือ ถ้ามีคำสาปคอยเล่น
งานพวกนักเรียนเลวๆ แบบนั้นจริง ทำไมเรายังเห็นไอ้หลายคนนั้น
ไม่เป็นอะไร”

เขาวรรคให้เพื่อนคิดตาม ก่อนต่อ “มีคนบอกกว่า ที่แท้มันมี
เงื่อนไขสำคัญที่หลายคนยังไม่รู้ ก็เลยไม่เชื่อ เงื่อนไขนั้นคือคำสาป
มักจะเกิดขึ้นในช่วงใกล้สุริยคราส”

“มันอาจจะหมายความว่า คำสาปไม่ได้มีอยู่จริง” ไอ้วัฒน์ขัด
ด้วยท่าทางนิ่งๆ มันไม่สนใจปลอกแขนที่เอียงกระเท่เร่ เท่าๆ กับที่
ไม่สนใจเสื้อสูทเรียบแต่บางช่วงกลับเปื้อนเศษใบไม้ ไม่สนแม้แต่ผม

ทำสีน้ำตาลเข้มที่ยู่กัน

อากก็เองก็ไม่สนใจคำพูดของมัน “หรือไม่งั้น ที่เรื่องทุกอย่างเกิดขึ้น อาจเพราะกำลังจะเกิดสุริยุปราคาจริง ๆ!”

“มึงเชียว?”

ต่อคำถามของไอ้วัดณ์ อากก็ถอนหายใจ ล้วงโทรศัพท์ขึ้นมา แสดงภาพที่แคปหน้าจอไว้

เว็บไซต์ข่าวหลายเดือนก่อนลงรายละเอียดการพยากรณ์ว่า สุริยุปราคาเต็มดวงจะพาดผ่าน่านฟ้าไทยในอีกราวสามเดือนข้างหน้า

“เฮ้ย!” ไอค์ันอ้าปากค้างทันที ขณะที่ไอ้วัดณ์จ้องอากก็นิ่งอย่าง รอคำอธิบาย

เขابอก “กูมีเรื่องให้สงสัย ก็เลยไปค้นดูจนเจอนี้”

“มีเรื่องให้สงสัย?” ไอ้วัดณ์ทวนคำเขา เสียงและสีหน้ายังราบ ไร้อารมณ์เช่นเดิม

คนคั่นกลืนน้ำลาย “เมื่อวันอาทิตย์พ่อขับรถชนผลไม้จากสวน มาให้อา กูเลยแะเอามาแบ่งให้น้ำสิทธิ์ด้วย---

บ้านของอากก็อยู่ที่ตลาด พ่อทำธุรกิจจรงนก เรือกสวน และมี บ่อกุ้ง นับว่าเป็นเศรษฐีระดับย่อม ๆ สามารถส่งเขากับพี่สาวซึ่งอายุ ห่างกันแค่สามปีเข้าเรียนโรงเรียนเอกชนได้สบาย และแม่จะเข้าพัก ในหอหรูหราชสำหรับนักเรียนได้ เขากับพี่ก็เลือกจะอยู่กับอาซึ่งมีบ้าน และทำธุรกิจในตัวเมืองพัตยานี้แทน นานทีจึงจะกลับบ้าน หรือ บางทีพ่อกับแม่ก็ขับรถมาหาพร้อมของฝาก

สัปดาห์ที่ผ่านมา พ่อกับแม่จะไปเยี่ยมพี่สาวซึ่งเข้าเรียนต่อใน กรุงเทพฯ ทั้งคู่ถือโอกาสนำเงาะโรงเรียน ทูเรียน และมังคุด มาให้อากก็กับอาด้วย ของจำนวนมากกินกันไม่หวาดไม่ไหว เขาจึงนำมา

แบ่งให้น้ำสีที่โรงเรียน แก่ใจดี ยอมขับรถพาเขาไปทำธุระในฐานะ
สาววัดนักเรียนหลายครั้ง น้ำใจและการเลี้ยงคนคือคำสั่งสอนที่พ่อ
อบรมอภักกับพี่สาวมาแต่เล็ก

“เดี๋ยวนะ!” ไฉ่คั่นขัดขึ้น ยกนิ้ว และตาโตขึ้นเล็กน้อยด้วย
ท่าทางนึกอะไรขึ้นได้ “สรุปว่ามึงมาทันเห็นตอนที่รถน้ำแกไหลลงไป
ชนไฉ่พวกนั้น?”

ตอนพารุ่นน้องที่วิวาทกันเข้าไปในห้องฝ้ายปกครอง ทั้งเขา
และไฉ่คั่นได้เห็นการสบปากคำคนในที่เกิดเหตุรถชนนั้น พวกเด็ก ๆ
ยังปากดี ต่างจากน้ำสีที่ที่ก้มหน้าหงอย

น้ำสีที่จากบ้านในภาคอีสานมาทำงานทำที่นี่ แม้งานสารี
จะช่วยให้พอเก็บเงินได้บ้าง แต่ก็ยังไม่เรียกว่ามีฐานะดี

น่าสงสารแก จู่ ๆ รถในความรับผิดชอบดันไหลไปชนรถ
นักเรียนเข้า หวาดหวิดว่าจะมีคนบาดเจ็บอีกต่างหาก ไม่รู้จะโดน
ทำโทษอย่างไรบ้าง

อภักไม่ปาก พยักตอบเพื่อน “ตอนแรกน้ำสีที่ขับรดคันนั้น
ออกไปซื้อของให้แม่บ้าน กูรอดังนาน พอแกมาถึงก็เลยรีบร้อนจอด
รถ แล้ววิ่งมาช่วยชนของจากรถกู---”

จุดที่น้ำสีที่จอดคือบริเวณใต้อาคารด้านหน้า มันเป็นทาง
ลาดทอดขึ้นสู่ประตูชนของ และเพราะรถแกไปจอดตรงนั้น ไฉ่พวก
เด็กที่จะไปประท้วงจึงต้องจอดรถของมันไว้ที่ตีนทางลาด เพื่อชน
ของบางส่วนออกจากประตูเดียวกันไปขึ้นรถ

“แล้วสรุป อีท่าไหนรถมันถึงไหลจากข้างบนลงมาชนเด็กได้!”

อภักตอบไฉ่คั่น “แม่บ้านบอกว่าเดี๋ยวจะมีเด็กมาชนของ
แกเลยต้องถอยรถให้มันที่ว่างหน้าประตูไว้บ้าง หลังเกิดเรื่อง กูไปถาม
แก แกว่าน่าจะมีเปลี่ยนเกียร์จากเกียร์ถอยหลังมาที่เกียร์พี รีบร้อน

จอดรถแล้วก็ใส่เบรกมือเลย ท่าทางเบรกมือคงไม่แน่น รถมันเลย
ถอยแล้วไหลลงมา”

“ช่วยฉิบหาย!”

ไอ้วัฒน์ไม่สนใจที่ไอ้คันไวยวาย ตั้งสมมติฐานว่า “น้ำแกขับ
รถมาตั้งนาน เรื่องความปลอดภัยในรั้วโรงเรียนต้องเคร่งที่สุด ทำไม
เลือกลืมแค่เรื่องเข้าเกียร์ไปซะได้”

“เม่งห่วงกินเงาะมึงหรือเปล่าวะ”

“ไม่ใช่โว้ย” อักก็ตวาดไอ้คัน แล้วหันหาไอ้วัฒน์

“ถูกคิดแบบมึง ถامن้า น้ำสิทธ์ก็อีก ๆ อัก ๆ แกจำได้เหมือน
ว่าจะเปลี่ยนเกียร์แล้ว แต่ตอนนั้นรีบ ๆ เลยไม่มั่นใจ”

“ถ้าแกไม่มั่นใจสักคน ใครจะช่วยแก้ต่างแทนได้”

“แต่ที่แน่ ๆ แกไม่ได้ลืดอกประตูลธ”

ไอ้วัฒน์ประสานสายตาเขา ปกติใบหน้าของมันเป็นนิ่งเรียบ
แม้แต่สายตาก็ยากจะเสาะความ นาน ๆ ที่จึงจะบ่งความเขินหนี
“มึงหมายความว่า?”

ภาพบางภาพพุ่งขึ้นในหัวไม่ถึงชั่ววินาที แต่อักก็ชันปัดเส้นทาง
ที่มันพุ่งขึ้นมา “กูไม่ได้หมายความว่าอะไร” แม้แต่คำพูดก็ดูจะไม่ได้
หมายความว่าเช่นนั้น “แค่บอกตามที่น้ำแกพูด”

สายตาของไอ้วัฒน์มีแววของคำถามลึกซึ้งยิ่งขึ้นกว่าเดิม

-3-

เรื่องไกลจะกลายเป็นเรื่องใกล้ตัว บางทีก็เพราะเราเป็นฝ่าย
ย่างเท้าเข้าหามันเอง

เพื่อตอบคำถามที่ทั้งเพื่อนและตัวเองจิตใจ ไม่เกินนาทีต่อมา

อีกกับสองสหยาบสารวัตรนักเรียนจึงรุดมาหยุดด้านหลังอาคารเรียน

โชคดีที่ห้องฝ่ายปกครองตั้งอยู่บนชั้นกราวนด์ สามารถหลบมานั่งได้หน้าต่าง แล้วโผล่หน้าแยงสายตาเข้าไปตามช่องมู่ลี่เพื่อสังเกตการณ์ด้านในได้

จากตรงนี้ พอลจะเห็นภายในห้องขนาดไม่กว้างนัก ตกแต่งด้วยโทนขาวกระจ่างตัดกับไม้สีอ่อน

อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกนั้นคล้ายห้องกลับมิดทะเลมีนเพราะมีบางอย่างบดบังชั่วคราวนาน โต๊ะทำงานตั้งอยู่ชิดฝาทั้งสองด้าน ด้านในตัวใหญ่กว่าปราศจากผู้คน ขณะที่ด้านนอกตัวเล็กกว่า บัดนี้มีอาจารย์สาวผู้เป็นทั้งอาจารย์ประจำชั้นและผู้ดูแลชุมนุมสารวัตรนักเรียนที่เขาสังกัด นั่งสนทนาอยู่กับเด็กนักเรียนจอมประท้วงทั้งสามราย รวมถึงคนขับรถของโรงเรียน

อาจารย์คนนี้มีรูปร่างเล็ก ตัดผมสั้น อันยังส่งผลให้ดวงตากกลมโต และแก้มป่อง แก่เป็นคนหน้าหวาน เสียงก็หวาน บุคลิกยิ่งหวาน อายุจริยี่สิบหกปี แต่รูปลักษณะรวมๆ ดูเด็กกว่านั้น การที่แกเพิ่งเข้าใหม่เมื่อกลางเทอมก่อน กลายเป็นสาเหตุให้เกิดเสียงลือกึ่งกังขา ว่าทำไมจึงได้มาประจำในห้องแห่งอำนาจนี้

ไม่มีใครรู้ความจริง เหตุผลที่คนพอลจะสรุปกันได้ คือกระแสนสังคมที่กำลังเปลี่ยนไป ทำให้อาจารย์ส่วนใหญ่ลำบากใจและรู้สึกเสี่ยงกับหน้าที่นี้ เมื่อรื้ออนจึงถูกโยนให้อาจารย์เข้าใหม่ท่าทางใจดี อ้างว่าคนรุ่นใหม่เข้าใจและรับมือกับเด็กรุ่นใหม่ด้วยกันได้ดีกว่า เฉพาะเสียงนินทาเบาๆ เท่านั้นที่ยังเชื่อว่า อาจารย์คนนี้ได้เข้ามาอยู่ในห้องนี้ ก็เพราะผู้ทรงอำนาจในห้อง ‘ต้องใจ’ แก่เป็นพิเศษ

ไม่มีเงาของ ‘ผู้ทรงอำนาจ’ อยู่ในห้อง บางทีอาจออกไปจัดการเจ้าเด็กสองคนที่ทะเลาะกันข้างนอกแทน

ขณะนี้ น้ำสิทธิ์ผู้ผอมผ่ายนั่งก้มหน้าไม่ปริปาก ส่วนทั้งอาจารย์และนักเรียนกำลังหน้าดำหน้าแดง แสดงว่าเถียงกันมาได้พักใหญ่ บานหน้าต่างกระจกปิดแน่นและไม่มีช่องเปิดอื่นใด ถึงกระนั้นเสียงจากข้างในยังพอเล็ดลอดให้จับความ

“---ครูก็ไม่แปลกใจที่เธอไม่เชื่อเรื่องนั้น แต่ของบางอย่าง ถึงไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่”

“ลบหลู่กับตั้งคำถามนี้ไม่เหมือนกันใช่ไหมคะจารย์” แขนงนำเด็กหัวแข็งชื่อจันรรจ์ มันเป็นเด็กดั่งดั่ง ซึ่งยิ่งสร้างความน่าอับอายสำหรับชายล้วนเชกศุภพล

อาจารย์ศนิเอียงคอ “คำถามว่า?”

“ว่ามันอาจจะไม่ใช่แค่คำสาป!”

อย่างพร้อมเพรียงกัน อีกทั้งกับเพื่อนทั้งสองที่แอบดูอยู่ด้วย กันหันมองตา นี่หมายความว่าแม้แต่อาจารย์ศนิก็กำลังคิดถึงคำสาปศุภพล!?!

ไม่ทันออกความเห็นกันว่าอย่างไร หวังคิดถูกกระซาคืน เพราะเสียงรุ่นน้องอีกรายต่อความเพื่อนของมัน รายนี้ก็ดั่งดั่งไม่น้อยกว่ากัน

“มันอาจจะไม่จริงทั้งยวงประวัติศาสตร์ศุภพลก็ได้!”

“เฮีย!” ไอ้คนร้องเสียงดัง ทำเอาทั้งอ๊กและไอ้ฉมึนรีบหดหัวลงได้หน้าต่าง พร้อมๆ กับยื่นมือตะครุบปากพลางกดบ่าเจ้าของเสียงลงตาม

“น้ำแอร์!” ไอ้คนใช้เสียงลม เงยหน้าอย่างจะคาดโทษต่อแอร์ที่อยู่ข้างบน “แม่งหยดลงหัวกู ผมเสียทรงไหมะ---พื้ย!” น้ำอีกหยดหล่นใส่ปากมันพอดี

“เข้าปากกู!” ไอ้ฉมึนฮึมฮัมบ้าง

อັกกักัดฟัน “พวกมึงจะแข่งกันเรียกให้คนข้างในโผล่หน้ามาดูหรือไม่วะ!”

“มึงแหละเสียงดังสุด!” ไ้สองตัวใช้เสียงลมพร้อมกัน

อັกกักัดเสียงจึกจึก สะบัดหน้ากลับไปติดตามสถานการณ์ในห้องต่อ ไม่สนใจไ้คั่นที่พยายามขยับที่มันหนึ่น้ำแอร์จนไปชนกับไ้ว้ฉฉฉฉ ร่ายหลังดูจะไ้ให้ลัดดันคืบเพื่อรักษาที่มันเดิม

ที่ไ้ตะของอาจารย์ศนิ พวกกรุ่นน้องตัวแสบกำลังเป็นฝ่ายอรรถาธิบายอาจารย์

“---ศรีฟโลเป็นชุมชนโบราณรุ่นเดียวกับเมืองพระรถ มีมาก่อนสุโขทัยหกร้อยปี อยู่ในยุคก่อนประวัติศาสตร์---”

“หมายความว่ายังไ้มีการบันทึกเรื่องราวใด ๆ” อัครายช่วยจำนรรจขยายความ

“ถูก! แต่บรรพบุรุษผู้ก่อตั้งศุภพลเคลมว่าตัวเองสืบเชื้อสายมาจากคนในเมืองนั้น จารย์ว่ามันไม่ประหลาดเหวอะ นางนับญาติกันยังไ้ มุขปาฐะจากรุ่นสู่รุ่นเอาเหวอะ”

“แล้วบรรพบุรุษผู้ก่อตั้งโรงเรียนจะโกหกแบบนั้นทำไม” อาจารย์ยังคำถาม

“เพราะศรีฟโลเป็นเมืองเก่าแก่แถมยังยิ่งใหญ่ในแถบนี้ไงคะ ถ้ามีคนหลงเชื่อตามตำนาน ศุภพลก็ย่อมจะดูเก่าแก่และยิ่งใหญ่ตามไปด้วย”

“นี่ยังไม่นับว่าบางคนมั่วถึงขั้นนึกว่า ศุภพลคือเชื้อสายเจ้าเมืองศรีฟโลมาก่อน เพราะชื่อคล้าย ๆ กันค่ะ!”

“แต่พวกเธอก็ไ้มีหลักฐานเหมือนกัน---เดี๋ยว!” อาจารย์ยกนิ้วเป็นเชิงปรามเมื่อฝ่ายนักเรียนเตรียมได้อีก “แล้วต่อให้เรื่องนี้ไ้ไม่จริง เราก็ไ้ไม่สามารถตีขลุมเอาว่าทุกเรื่องนั้นไ้ไม่จริงนะ”

“เรื่องตามพระเจ้าตากคงยากจะหาหลักฐาน แต่ง่ายๆ อย่าง การร่วมทุนกับหลวงราชไมตรีนะ คັນยังงักไม่เจอทางนั้นพูดถึง ศุภพลเลยนะละ ข้าของเครื่องใช้ บันทึกหลายอย่างของทางนั้น ยังเก็บไว้เป็นพิพธิภัณฑ์ มันไม่น่าแปลกหรือคะ ถ้าทำงานจนยิ่ง ใหญ่มาด้วยกัน ทางนั้นจะไม่พูดถึงเลยสักแะ”

“พวกเธอก็เลยจะเหมาว่าคำสาปเป็นแค่เรื่องแต่ง?” อาจารย์ มุ่นคิ้วแน่นเข้าทุกที “แต่จะเพื่ออะไร ความลึกลับ? เก๋เก๋? ยิ่งใหญ่? พวกนี้ไม่ช่วยให้ศุภพลกลายเป็นโรงเรียนดีเด่นได้หรอกนะ”

“แต่มันก็จะทำให้มีคนหลงเชื่อ จนต้องพยายามทำตัวเป็น ‘เด็กดี’ ไม่ขบถ ตั้งใจเรียนช่วยชาติ”

“ซึ่งก็จะมีผลให้ศุภพลมีชื่อเรื่องการเรียนและระเบียบ มารยาทในที่สุดค่ะ!”

“---”

อาจารย์ศนิจจะอ้าปาก ทว่าเจ้าเด็กอีกรายในนั้นก็ชิงว่าก่อน “อาจารย์คงไม่ถามนะคะ ว่าแล้วนั้นไม่ใช่เรื่องดีตรงไหน”

คนที่...ไม่รู้ว่าตกลงกำลังจะถามจริงหรือไม่ กลับหุบปากจับ

“แล้วมันไม่ดีตรงไหนวะ” ไอ้คันถามเพื่อนซะเอง

อັกก์แสวงพนมหายใจ

“ทำเป็นเต้ะ สรุปว่ามึงก็ไม่รู้แหละวะ”

ไอ้วัฒน์เป็นฝ่ายจู้ปาก กลอกตาเป็นเชิงชี้ให้เพื่อนหนีไป สนใจเรื่องสำคัญ

อาจารย์สาวผมสั้นในห้องถอนหายใจ แค่ดูก็รู้ว่ากำลัง พยายามระงับอารมณ์สุดขีด

“โรงเรียนแค่คิดว่า ทำไมพวกเธอต้องเสียเวลาไปสนใจเรื่องที่ มันไกลตัวขนาดนั้น ที่ของเรามันดีอยู่แล้ว แล้วเป็นนักเรียนก็ควรจะ

ตั้งใจเรียนให้ดี”

“แล้วผลการเรียนของพวกเราไม่ดีตรงไหนคะ”

คำยอนดูจะทำให้ผู้เป็นใหญ่แทบสะดุ้งอีก

เห็นผลลัพธ์ดังนั้น จันรรจ์ว่าต่อไปด้วยท่าทางกริดกราย
มั่นใจยิ่งขึ้น

“อีกอย่าง...ถ้าเราทำดูตายเพียงเพราะเห็นว่ามัน ‘โกลตัว’
ปล่อยให้คนอื่นได้รับความไม่เป็นธรรม---”

“ต่อไปเป็นศัตรูของเราก็คืออะไร” อีกคนล่ำทาบ

“ใช่ ต่อไปคนคนนั้นจะเป็นศัตรูของเราก็คืออะไร” จันรรจ์พยัก
หน้าตาม ทั้งที่สายตายังสบอาจารย์มุ่งมั่น “เราจะรู้ได้ยังไงคะ ว่าวัน
นี้เรื่องโกลตัวมันจะไม่วกกลับมาโกลตัวเรา แล้วถึงตอนนั้น จะยัง
เหลือใครช่วยเหลือเราได้ เราคงต้องเผชิญชะตากรรมไปลำพัง ใน
เมื่อตลอดมาไม่เคยคิด ไม่เคยแม้แต่สงสัย ไม่เคยพยายามแก้ไขเพื่อ
ให้ได้สิ่งที่ถูกต้องหรือเหมาะสมกว่า!”

ริมฝีปากของผู้เป็นอาจารย์ปริจากกันนิดหนึ่งคล้ายอยากจะ
เถียง แต่กลับไม่มีเสียงเถียง

เสียงที่ได้ยินกลายเป็นเสียงไอ้ดัน

“คำใหญ่คำโตฉิบหาย ไอ้พวกนี้”

ในที่สุดพวกช่างเถียงจึงว่าต่อ “แทนที่จะเอาไปผูกกับเรื่อง
คำสาปบ้าบอ นั่น เพื่อหาว่าพวกเราเป็นคน ‘ผิด’ กติกา ทำไม
โรงเรียนไม่พยายามสืบความจริงว่าตกลงรถมันไหลลงมาได้อย่างไร”

“นำสิทธิ์แกก็บอกว่าลืมเปลี่ยนเกียร์ แล้วเบรกมือมันน่าจะ
หล่น ใช่มั้ยคะน่า” อาจารย์สาวหันหาคนขับรถ

ผู้ถูกถามก้มหน้าเหนียม “อะ...ผมคิดว่าอย่างนั้น...”

“แต่นำสิทธิ์ก็บอกเองเหมือนกันว่าจำได้ไม่แม่น และปกติเข้า

เกียร์พีตตอนจอดทุกครั้ง?” เจ้าเด็กจอมเถียงเถียงหน้าหาคนขับรถบ้าง “แต่ละวันน้ำขับรถก็เที่ยวคะ”

“อูย...” คนถูกถามห่อปาก “ไม่เคยนับหรอก”

“หมายความว่าหลายรอบมาก ๆ” เด็กอีกรายรีบรับลูก “แล้วน้ำขา เคยลืมน้ำเข้าเกียร์พีมาก่อนมั๊ย”

“มะ...ไม่น่าละ เวลาสตาร์ตรถอีกทีก็ไม่เคยเห็นเกียร์อื่นนอกจากพี”

จ่านรจิตลบกกลับมาที่อาจารย์ทันที “คนที่ขับรถทุกวัน วันละไม่รู้กี่รอบ แล้วไม่เคยพลาดเลยสักรอบ มันก็น่าจะกลายเป็นปกตินิสัยหรือสัญชาตญาณไปแล้วใช่มั้ยคะ---”

“สัญชาตญาณแปลว่าทำไปโดยอัตโนมัติ นี่ยังแทบจะไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่น้ำสิทธิ์จะลืมน้ำเข้าเกียร์พีตอนจอดคะ”

“แล้วมันจะหมายความว่ายังไง” เสียงอาจารย์ชักจะห้วน

“น้ำสิทธิ์บอกว่าตอนเกิดเรื่องไม่ได้ล็อกประตูรถ มันก็มีความเป็นไปได้ไม่ใช่หรอคะที่จะมีคนแอบขึ้นไปเข้าเกียร์ถอยหลัง แล้วดึงเบรกมือออกเพื่อทำให้รถไหล”

“จะมีใครทำแบบนั้นไปเพื่ออะไร หรือว่าพวกเธอไปก่อศัตรูไว้จนฝ่ายตรงข้ามหาทางเล่นงาน---”

“คนที่วางตัวเป็นฝ่ายตรงข้ามพวกหนูมาตลอดก็เห็นจะมีแต่โรงเรียนนี้แหละคะ อาจารย์!”

-4-

อีกราวยี่สิบนาทีที่แสดโม่ง

เดี๋ยวนี้ศุภพลลดแรงเสียดทานจากกระแสดังคมโดยเปลี่ยน

การเข้าแถวเคารพธงชาติกลางแจ้ง ไปเข้าแถวหน้าห้องเรียนบน
อาคารแทน อย่างไรก็ตาม ด้วยตำแหน่งสารวัตรนักเรียน อักก์กับ
เพื่อนยังคงต้องไปตากแดดข้างรั้วโรงเรียนช่วยอาจารย์ควบคุมเด็ก
ที่มาสาย

หลังจากบทสนทนาเริ่มคลี่คลาย---อาจารย์คนรับปากพวก
นักเรียนแสบว่าจะเร่งหาต้นตออุบัติเหตุรถไฟให้เร็วที่สุด---อักก์จึง
กระซิบเพื่อนว่าจะแอบไปเข้าห้องน้ำก่อน

ห้องน้ำนักเรียนชายส่วนใหญ่สกปรกทั้งนั้น ตรงข้ามกับ
ห้องน้ำอาจารย์ นอกจากคนเข้าใช้น้อยกว่า แม้บ้านยังทำความสะอาด
สะอาดดีกว่า ไม่แปลกที่เด็กนักเรียนชอบแอบเข้าใช้โดยเฉพาะพวก
ออกสาว อักก์เคยไล่พวกนั้นให้ทำตามกฎ นักเรียนเข้าห้องน้ำ
อาจารย์ไม่ได้---ต่อให้แค่หาแป้งทาลิปมันก็ไม่ได้! แต่นั่นละ เวลา
ไม่มีใคร แล้วด้วยปลอกแขนที่ถือว่าเป็นเสมือนมือแขนของอาจารย์
อักก์จึงถือโอกาสเข้าใช้ห้องน้ำที่สะอาดและสงบกว่า

เดินตรงไปอีกไม่กี่เมตรก็จะถึงห้องน้ำประจำ จู่ๆ มีใครอีกคน
เลี้ยวมาตัดหน้าเปิดประตูเข้าไปก่อน ที่สำคัญ รายนั่นสวมชุด
นักเรียน!

อักก์เบิกตา แทบจะอัปปากโกรธ

ห้องอื่นยังไม่เท่าไร แต่ห้องนี้เขาผ่านบ่อยและไล่ไ้พวกไม่รู้
กฎจนไม่กล้าเหยียบ นี่ใครมันสะเออะลองดี!

ชายยาวก้าวยาวกว่าเก่า ถึ่กว่าเก่า! แค่นี้ก็ก้าว แขนยาวก็ปราด
มือคว่ำลูกบิดดึงประตูเปิด

ภายในห้องน้ำไม่กว้างนัก ข้างในแบ่งเป็นสองอ่างล้างมือ สอง
โถฉี่ และหนึ่งห้องส้วมด้านใน ทั้งหมดตกแต่งด้วยกระเบื้องสีครีม
สลักราวให้ดูเข้ากับตัวอาคารด้านนอกที่แต่งสีอิฐออกส้ม น้ำหอม

ในห้องใช้กลิ่นวานิลลาชั่วคราวมานาน จนอึกก็อดสงสัยไม่ได้ ผู้เข้าใช้
ห้องนี้แล้วไปเข้าร้านขนมจะไม่รู้สึกแหม่งๆ บ้างหรือ

แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำหรับตอนนี้

เด็กหนุ่มเพ่งมองใครอีกคนที่ก้าวเข้ามาก่อน ตอนนี้ภายในนี้
มีแค่เขากับไอ้เจ้านั่น

ผู้ชายรูปร่างเล็ก ผอมจนดูแห้งสลิบไปทั้งตัว---ใช่ ที่อึกก็เห็น
ชัดก็เพราะมันถอดเสื้อสูทแขวนบ่าไว้อย่างน่าเกลียด! เสื้อโปโลสีขาว
แขนสั้นตัวในค่อนข้างเข้ารูป และถึงอย่างนั้นก็ยังเห็นชายผ้ากรอม
หลวมช่วงเอว

ตอนที่อึกก็เปิดประตูเข้ามา ไอ้บ้านั้นกำลังขยับเข้าไปชิดโถ
โถฉี่ในห้องนี้ไม่มีอะไรกั้นข้าง มองจากตำแหน่งเอียงมาข้างหลังจึง
เห็นถนัด เจ้าตัวกำลังปลดเข็มขัด จากนั้นดึงขอบกางเกงลงจนกอง
แค่ครึ่งสะโพก

อึกก็เบิกตาอีก ครันมีอะไรบางอย่างวับแวมล่อตา

เปลว ไม่ใช่กางเกงในขอบขาวเขียนชื่อยี่ห้อ คาลวิน ไคลน์

ส่วนที่กางเกงนั้นบัดบังอยู่แต่ต้นตางหาก---

“ฮะแอ้ม!” คนตรงโถกระแอมขึ้น

คงเพราะเสียงประตูที่ดังตามหลัง กับผีเท้าที่หยุดแค่น้ำ
ประตูแล้วไม่ก้าวต่อ รายนั่นจึงหันมาด้วยความสงสัย แล้วพอเห็น
อึกก็กำลังก้มมอง...บางอย่างของมันอยู่ ก็เลย...

คนมองหน้าร้อนขึ้นทันที ไม่ใช่อาย แต่โกรธ---

คือจริงๆ ก็โกรธผสมเขินๆ อายๆ นั่นละ ค่าที่สายตาของ
อีกฝ่ายกลับมีแววยิ้มขึ้น!

นึกว่าภูพิศวาสมีหรือไง ไอ้บ้า---!

ไม่ใช่แค่สายตาจากดวงตาคู่กลมโตสีน้ำตาล กระทั่งริมฝีปาก

ค่อนข้างบางของมันก็ชักมุ่มยืม หลังจากก้มลงดูจุดที่อักษรมองอยู่
แม้มีชายสี่กรอม แต่ก็พอจะเห็นส่วนสะโพกเปลือยเกือบ
ครึ่งของมันเป็นสีอ่อน---อ่อนกว่าช่วงผิวนอกร่มผ้าที่ก็ค่อนข้างเผือด
อยู่แล้ว เนื้อส่วนนั้นไม่ถึงกับอัดแน่น เพียงแต่เป็นเนินขึ้นเล็กน้อย
อาจเพราะความผอมนั่นเอง---

ไอบ้านนั้นไม่พูดอะไร แค่นกกลับไป เงยหน้าเหมือนสุนัขเสียเต็ม
ประดา จนผมค่อนข้างยาวและขมวดเป็นเกลียวปรกหลังคอ เสียง
ผิวปากแผ่วลอยลมมาเป็นเพลงที่อักษกรู้จัก แต่ที่ชวนฉิวที่สุด คือ
มันสร้างขยับข้างแขนชิดลำตัว แล้วดิ่งขึ้นเพื่อเลิกลายเลื้อยให้สูงขึ้น...
“อะแอ้ม!” อักษกรั้วกระแอมบ้าง แต่นึกแน่นอย่างให้รู้ว่า
ไม่ใช่ล้อเลียน

คนตรงโถงจะกเสียงผิวปาก แต่ยังไม่แม้แต่เอียงคอชำเลื่อง
มา

สารวัตรนักเรียนพยายามสูดลมชุ่มความร้อนในใจ อักษกรู้ไม่ใช่
คนใจเย็น แต่เขารู้ว่าการทำตัว ‘ร้อน’ นั้นรังแต่จะทำให้ภาพลักษณ์
เสีย

“นี่ห้องน้ำอาจารย์”

“ฮือ” มันทำเสียงเป็นเชิง ‘รู้!’---ยังคงไม่เหลียวมา!

“โรงเรียนเก่ามึงไม่ได้สอนหรอก ว่ามันหมายความว่าไง”

“มองออกว่าเป็นนักเรียนใหม่?”

อักษกรั้วเสียงให้เป็นคำตอบ ยกไหล่ขึ้นแต่น้อยโดยอัตโนมัติ
อย่างคนรักคำยอ

ใช่ เพราะนั่นหมายความว่าเขาคาดการณ์ถูก และเป็นสารวัตร-
นักเรียนที่ดี!

อักษกรั้วเข้าสู่ชุมนุมสารวัตรนักเรียนตั้งแต่ชั้น ม. 3 ทว่าไม่ใช่แค่

ตลอดปีที่แล้ว ก่อนหน้าจะผ่านเข้ามาเป็นสารวัตรนักเรียนได้ เขาก็
ทุ่มเทช่วยงานพี่เมธ คนรักของพี่สาวตัวเอง พี่เมธอยู่ในตำแหน่งดัง
กล่าว และต่อมายังเป็นประธานนักเรียนอีกด้วย นอกจากพี่สาว ก็
มีพี่เมธนี่ละที่เขาเห็นควรเอาเป็นแบบอย่างในทุกๆ ด้าน อยากตาม
รอยในทุกๆ ด้าน

อัคร์ก็ปรูปรุแหม่นยำในกฎของศุภพลโลกทุกข้อ นอกจากนั้นก็
เที่ยวสอดส่ายจนแทบจะไม่มีนักเรียนคนไหนหลุดรอดจากสายตา
และความทรงจำของเขา ไ้คนที่ยื่นหันหลังให้---แน่ละ ต่อให้แค่
หันหลัง!---อัคร์ก็จำได้ว่าไม่ใช่คนคุ้นตา ความหาญกล้ามาใช้ห้องน้ำ
อาจารย์ที่เขาคุมอยู่ยิ่งยืนยันสถานะเจ้าตัว

“แล้วตกลงมันหมายความว่า?” ถึงจะถามอย่างนั้น แต่น้ำ
เสียงของไ้้นักเรียนใหม่กลับไม่แยแส

อัคร์จึงดูขึ้นอีกนิด “มันหมายความว่านักเรียนเข้ามา ‘เยี่ยว’
ไม่ได้!”

คำตอบกลายเป็นเสียงน้ำกระทบโถ แล้วไ้้คนก่เสียงจึงหัน
มา มุมปากคงยิ้มช้า “นักเรียนเยี่ยวไม่ได้แล้วมึงเข้ามาในนี้ทำไม”
วรรคนิดหนึ่งพลางเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้น “สนใจกู?”

นัยบางอย่างในคำย้าทำเอาหน้าอัคร์ร้อนวูบขึ้นมาอีกหน
คราวนี้เขินมากกว่า ก่อนค่อยกลายเป็นโกรธ

ตลอดเวลาที่ทำหน้าที่สารวัตรนักเรียน ในการตามล้างตาม
เช็ดพวกเด็กเกกมะเหรกนั้น เขาต้องทนฟังเสียงก่นด่า ต่อล้อต่อเถียง
แต่ทั้งหมดนั้นไม่เคยมีใครต่อปากต่อคำด้วยนัยเช่นนี้!

อยากจะว่าออกไป แต่คนอย่างเขาฉลาดพอจะรู้ว่านั่นไม่ใช่
หนทางสู้ชัยชนะที่แท้...

เด็กหนุ่มกระตุกปากหยัน กระแทกเท้าเข้าไปหยุดที่โถข้างกัน

จากนั้นปลดเข็มขัดและกระดุมกางเกงลงก่อเสียงบ้าง เอียงคอเล็กน้อยเป็นเชิง ‘นี่ไงคำตอบ’ และ ‘กูเป็นสารวัตร สารวัตรใช้ห้องนี้ได้ เพราะอยู่คนละระดับ!’

อย่างไรก็ตาม มุมปากกับคิ้วที่ลอยอยู่กลับร่วงลงเพราะคำต่อไปของอีกฝ่าย

“ไม่ต้องเงิน กูก็เป็นเกย์เหมือนกัน”

เป็นครั้งแรกที่อากั้หลุดหน้าตึง

เซี่ยอะไรของมึงเนี่ย!

ตรงข้ามกับอีกฝ่าย นอกจากไม่มีท่าทีกลัวเกรง มันยังชักมุมปากสูงขึ้นเป็นรอยยิ้มหวาน

อากั้ควรจะตีฝีปากโต้กลับในพริบตาตามนิสัย ทว่าทันทีที่ยื่นไปใกล้เตรียมอำปาก อะไรบางอย่างก็ทำเอาชะงักกึก

กลิ่น...

ใช่แล้ว กลิ่นหอมแดด กลิ่นที่อธิบายไม่ถูกด้วยซ้ำว่าเป็นเช่นไร ทว่าโน้มนำใจให้ภาพแผ่นดินกว้างกลางที่แจ้งผุดขึ้นในหัว แดดสดได้ฟ้าคราม บุษเมฆก้อนเล็กๆ เสียงนกร้องจากที่ไกลๆ ต้นไม้และแมลง...

สำเนียงละม้ายก้าวลงแอ่งทรายดู เด็กหนุ่มเร่งชักเท้ากลับ เมื่อนั้นเอง พื้นที่ว่างหลังดวงตาจึงถูกถมด้วยภาพตรงหน้า แทนที่

จากมุมมองด้านข้างในระยะใกล้ อากั้พบว่าคนข้างๆ ตัวเตี้ยกว่าเขาแค่ปลายจมูก ผมหยิกที่ไม่รู้ว่าหยักศกหรือไปตัดมาคงถูกเสยแสกกลางแค่ลวกๆ เส้นผมที่ถูกกวาดไว้ด้านข้างจึงยังบดบังช่วงหางตาเล็กน้อย แต่กลับยิ่งย้าให้เห็นว่า ได้แฝงขนตาหนาและงอนยาว ดวงตาสีน้ำตาลกลมโตดูหวานเศร้ามันติดจะลอยอยู่ในรูปตาเฉียง

ลงด้านนอก กรอบตาค่อนข้างสั้น ปล่อยืดข้มและดกหนาลาก
หางยาวไปกว่านั้น ส่วนสันจมูกก็โด่งจนแทบไม่เห็นรอยหักจากหน้า
ผากเลยทีเดียว แกนกลางเป็นท่อนกระดูกชัด แล้วปลายก็เชิดอย่าง
พวกดีอีร์

เดี๋ยวก! ความคิดกระดูกเดือน ทำไมจู่ๆ เผลอพินิจเครื่องหน้า
มันไปซะได้

ทันใด เขากลับเป็นฝ่าย...กระอักกระอ่วน---ใช่ น่าจะคำนี้---
กระอักกระอ่วน และหวิวๆ ในท้องขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุ อักก็มอง
เห็นภาพตัวเองหลุดสีหน้าเด๋อด่าแบบเวลาที่เขาหลุดเก๊กเพราะเงิน
---ไม่! กระอักกระอ่วนต่างหาก! จากการทำอะไรผิดพลาด ครั้นนี้ที่
หนักกว่าทุกที อาจเพราะไอบ้านี้เสียกวาดยืมหวาน แถมตาเศร้า
ลอยๆ ของมันยังส่งประกายวับๆ มาให้เขา

เด็กหนุ่มรีบดึงหน้าตึง ปั่นเสียงแข็ง “มะ...มึงภูมิใจ?” แซงดิ
วะ! เขากะแอมอีกที “นี่เป็นโรงเรียน ‘ชาย’ ล้วนนะโว้ย!”

คราวนี้อีกฝ่ายหลุดขาออกมาคิกหนึ่ง เป็นคิกเดียวที่ทำให้คน
ที่เชี่ยวชาญการวางมาดอย่างยิ่งถึงกับหลุดมาด เหมือนจู่ๆ ก็ถูกจับ
แก้ผ้าต่อหน้าศัตรู

เห็นได้ชัดว่าไค้คนจับแก้พยายามช่วยรักษาหน้าเขาด้วยการ
กลั้นขันอย่างยิ่ง ริมฝีปากบนและล่างบีบเข้าหากัน ถึงกระนั้นมุมตรง
แก้มก็ยังไม่วายประกาศความรู้สึก มันเลือนสลายตาจากใบหน้าเขา
ลงไปตามล่าง ยังมองที่จุดนั้นขณะบอก “อ้อ ผู้ชายล้วนๆ!”

ไม่พูดเปล่า คนพูดถอนมือจากเป้าตัวเองมายกขึ้น กระดิกนิ้ว
ผอมยาวเป็นเชิงทักทายเป้าของเขาแล้วว่าต่อ “ผอมเนอะ”

จากหน้าร้อน ตอนนี้อักก็รู้สึกเหมือนอุณหภูมิที่ผิวหน้าของ
เขาถูกกระซากลดฮวบจนถึงจุดเยือกแข็ง ทั้งสีหน้าก็คงละลายหาย

กลายเป็นความซัดเหือด โดยเฉพาะตอนที่คนตกหลุดหัวเราะเสียงดังอย่างกลั่นไม่อยู่

“กฎหมายถึงตัวมึงนะ ผอมเนอะ!”

“ไอ้---!”

ในที่สุดก็หลุดนิสัยจริง อักก็ผู้ใจร้อน ชี้ไวยวาย และไม่ได้มั่นใจในตัวเองนัก กำลังแหวกทะเลหน้ากากและชุดคลุมสุขุมหล่อเท่ที่พยายามถักสร้างมานาน

“แต่ถึงอย่างนั้นก็น่ารักนะ” ไอบ้าวดมီးมาโอบหลังเขาก่อนดึงกลับไปเก็บสัมภาระของตัวเอง ไม่ได้ล้างมือด้วยซ้าก็ค่อยๆ ถอยไปยังประตู

อักก็จะหันตาม ทว่าทันนั้นก็พบว่าตัวเองยังไม่ ‘เรียบร้อย’ จึงได้แต่เก้ๆ กังๆ ดึงตัวเองกลับหาโต เฉพาะสายตามองอีกฝ่าย เคลื่อนไกลออกไป ริมฝีปากสั่นด้วยความโกรธ ยังไม่สามารถเปิดเป็นคำที่อยากตะโกนได้

‘กูไม่ได้มองดูมึง กูมองรอยสักมึงต่างหาก ที่นี้เขาไม่ให้สัก ไอ้ควาย!---’

ใช่ ที่ทำไม่ได้ เพราะระยะที่ไกลขึ้นจนเห็นหน้าตรง และทั้งตัวกลับกระตุกอีกภาพขึ้นฉายในหัว

ไอบ้านั่นคงไม่ทันสังเกตสีหน้าเขาที่ผลัดลงรวดเร็ว มันผิวปากเพลงเดิมอีกครั้งแล้วค่อยๆ หมุนลูกบิด ถอยตามรอยแยกของช่องประตูออกไป ก่อนปล่อยให้บานประตูไม้แดงหับตามเก่า

กึ่ง!

เสียงประตูกระแทกขอบไม่ถึงกับสะท้อนสะท้อน ที่สะท้อนสะท้อนจริงแท้กลับเป็นความรู้สึก อันเกิดจากภาพที่ถูกฉายขึ้นในหัวนั้นต่างหาก

มัน...ใช่แล้ว!

เจ้าของร่างผมบาง ไหลไม่กว้างนักค่อนข้างลู่ลง รูปหน้ามี
ขากรรไกรชัด ทว่าเพราะความผอมทำให้แก้มตอบจนมีร่องเส้นเชื่อม
จากใต้โหนกแก้มลงมาถึงช่วงคางมน ถ้าเพียงแค่เสยผมหยิกยุงนั้น
ขึ้นมัดไว้ด้านหลัง...

ไอบ้านนั้นคือผู้ชายคนเดียวกันกับที่อັกก์เห็นเมื่อวันก่อน!

คนที่เหมือนเฝ้าดูอยู่นอกประตูโรงเรียน แล้วพอเห็นวารถของ
น้ำสิทธิ์ไหลลงมาชนกับรถของพวกจ่านรจ์ --- เห็นว่าอັกก์กำลัง
จ้องมองมัน---มันก็หมุนตัวกลับแล้วรีบดุ่มดันจากไป

-5-

ตอนที่อັกก์ถลันกลับมารวมพลกับไ้อัคนกับไ้อัฉน์ มันทั้งคู่ยัง
ถกกันเรื่องเก่าไม่จบ

“---สรุปว่าไ้อัฉน์เปรตพวกนั้นมันใจมากกว่าไม่ใช่คำสาป”

“ถ้าไม่ใช่คำสาป ก็แสดงว่ามีคนพยายามทำให้มันเกิดเรื่องขึ้น
แบบนี้ันตรายนะ”

“อันตรายังไงวะ”

ก่อนที่ไ้อัฉน์จะตอบ อັกก์ก็กระหืดกระหอบมาพูดแทน

“มันก็หมายความว่า คนทำจะก่อเรื่องร้ายๆ กับนักเรียนของ
ศุภพลต่อไปอีกตามคำสาปในตำนานนะซีวะ!”

ตำนานที่ว่า หลังจากเหตุวิบัติในทายาทคนที่หนึ่งของศุภพล
ทนายประจำตระกูล และทายาทคนที่สาม ยังมีเหตุทำนองเดียวกัน
อุบัติตามมาอีกหลายหน แต่ละหนทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ
จนรายหลังๆ ถึงแก่ชีวิต นั่นเองเป็นเหตุให้บันทึกคำสาปกลับมี

น้ำหนักที่ทุกคนจำต้องรับฟัง และไม่มีใครกล้าขัดขืนอีกต่อไป

ไอค์นทำหน้าย่นพลางยกมือขึ้นจะเกาหัว แต่แล้วนึกขึ้นได้ รับผิดชอบต่อตัวเองออกก่อนจะทำผมเสียทรง นิ้วมือนั้นเปลี่ยนมาขี้ผิวหนังตัวเองไม่ให้เกิดรอยย่นด้วย “มันจะมีคนทำเรื่องบ้าๆ แบบนี้ไปเพื่ออะไรวะ!”

“แล้วก็ใครที่คิดทำเรื่องบ้าๆ นี่” ไอ้วฒน์ขยายคำถาม

อັกก็พ่นลมหายใจ กัดกราม “กุสงสัยอยู่คนนึง!”

เพื่อนทั้งสองดึงสายตามาที่เขาพร้อมเพรียง

อັกก็พยายามสุดลมระงับระทึก สรุปเรื่องนักเรียนใหม่ที่ตัวเองได้เจอในห้องน้ำอาจารย์เมื่อครู เรื่องที่มันมาไพล่ด้อมๆ มองๆ ในเหตุร้ายเมื่อวันก่อนพอดี แถมเมื่อเขาหันจ้อง มันก็รีบเดินหนี

“แปลกจริงด้วย” ไอ้วฒน์พึมพำ

“มึงก็คิดเหมือนกันใช่ไหม” อັกก็พยักกับเพื่อน

ไอค์นเป็นคนตอบ “ใช่ สรุปทำไมมึงเข้าห้องน้ำอาจารย์วะ”

“เชีย!” เขาร้องเสียงสูง “นั่นประเด็นเหรือ!”

“แล้วมึงกะทำใจ” ไอ้วฒน์ไม่ใช่คนสนใจ ‘น้ำ’

“ถ้าเป็นอย่างที่เราคิดจริงๆ กุว่าปล่อยไว้ไม่ได้ ต้องรีบตามหา มันให้เจอก่อนที่มันจะลงมืออะไรต่อไป” เขาตอบ

ไอ้วฒน์พยักหน้าเห็นด้วย “นั่นมึงตรวจแถวหน้าโรงเรียนอีกที กุกับไอค์นจะแยกกันไปข้างใน---ผู้ชายตัวผอมๆ เตี้ยเท่าๆ ปากมึง แล้วก็หัวหยิกๆ ใช่ไหม”

“อือ”

“เค”

กำลังจะออกก้าวพร้อมกัน ไอค์นยังไม่วาย “สรุปกูก็ยังไม่ว่าใจอยู่ดี”

“ว่าทำไมไอ้อັกก์เข้าห้องน้ำอาจารย์ ส่วนมึงไม่เคยได้เข้า
อะนะ” ขนาดไอ้วัฒน์ยังเริ่มรำคาญ

“สัส!” ไอ้คันสบถ “กูมีสาระว้ย!”

“มึงไม่เข้าใจอะไร” อັกก์พยายามไกล่เกลี่ย

“กูไม่เข้าใจ ทำไมพวกเราจะต้องไปเสียแรงตามเองด้วย แทนที่
จะไปบอกอาจารย์ให้เรียกพวกนักการภารโรง หรือแม่บ้านช่วยกัน
ตามหา เร็วกว่า แถมไม่ต้องวิ่งให้เหนื่อยด้วย”

“เออ ก็ถูกของมึง” ไอ้วัฒน์เพิ่งนึกได้

แต่อັกก์เสียงแข็ง “ไม่ได้!”

เขาตอบสายตางงวยของเพื่อนทั้งคู่ “พวกมึงก็รู้ว่าเดี๋ยวนี้
สถานะสารวัตรนักเรียนเป็นยังไง ถ้าเราสืบเรื่องแล้วหาทางแก้ได้
ก่อน แม่จะกลายเป็นผลงานชิ้นโบแดงที่ทำให้ทุกคนกลับมาให้ค่า
ตำแหน่งนี้เลยนะเว้ย---!”

“ไอ้อັกก์!” ไอ้คันลงเสียง “มึงนี่เพื่อเจ้าอธิบหาย! โลกแม่
เปลี่ยนไปแล้ว มึงต้องยอมรับให้ได้ รู้ว่ามึงอยากตามรอยพี่เมธ แต่
ว่าเดี๋ยวนี้ไม่มีใครเห็นหัวพวกเราแล้ว---”

“แต่กูเข้าใจนะ” ไอ้วัฒน์กลับสวนความ หน้านิ่ง ดวงตาคุ่นคิด
ส่อแววเจ็บปวดเล็กน้อย

ไอ้คันกั๊ก “เข้าใจอะไรวะ”

“ไม่ใช่ความผิดของไอ้อັกก์มันที่จะพยายามทำสิ่งที่ตัวเองมี
แพสชั่น” คนตอบหันมาพยักหน้ากับเขาแน่น “ถึงจะเหนื่อย แต่
กูจะช่วยมึงเอง”

“ขอบใจวะ”

“มันจะต้องเป็นตำนานเว้ย” ไอ้วัฒน์ตอบ่าเขา “เราต้องย้อน
ครแบบที่ไอ้คนร้ายมันคิดนั้นละ ตำนานจะมีไว้เพื่ออะไรถ้าไม่ได้

ทำให้มันเห็นผล!”

“เยี่ยม!” อักก็กำมือชูพร้อมมัน

เฉพาะไอ้คันเท่านั้นที่กลอกตา “น้ำเน่ากันโคตรๆ เลย สรุป!”

-6-

ระหว่างที่วิ่งผ่านไปในหมู่เด็กนักเรียน มวลอากาศเคลื่อนผ่าน ผิวหน้าคล้ายจะกระพือเป็นสายลม แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ไหลแบบเดียวกับที่อยู่ใต้แดนนั่น...

น่าแปลก ทั้งที่สายตาวาดหาไอ้บ้านั้นไปทุกมุมตึก กระทั่งผีเท้าก็เร่งลู่ไปโดยรอบ ทว่าในสายตาของอักก็เห็นภาพบรรยากาศไกลาลหช่วงไกล้เข้าแถว กลับคล้ายมีแผ่นฟิล์มทาบทับอยู่เบื้องบน

ภาพความสดกระจ่างของใบไม้เขียวชอุ่มในเรือนสวนกลางแจ้ง ครันแขนงคอดั่งป่าจะเห็นท้องฟ้าเป็นสีฟ้าสด เมฆเลื่อนและนกกลา แขนของเขาก็ดูอยู่เหนือหัวเรจว่า นั่นไง มีเสียงหัวเราะ เสียงของเขากับพ่อ พ่อที่พาเขาขี่ควีนเล่น

‘พ่อเมื่อยแล้ววะ’

‘ขี่ไล่พี่ก็ได้’

แล้วร่างน้อยของเขาก็ถูกโอบอุ้มสลบไปยังไหล่ของพี่สาว พี่ตัวใหญ่กว่าเขามาแต่เด็ก เพิ่งจะไม่ก๊อปปี้ให้หลังนี้เองที่อักก็เริ่มโตทัน ---หมายถึงทันแค่ตัว แต่หลาย ๆ อย่างเขาก็รู้สึกว่ามีดีกว่าเขามากเสมอ แม้ปากจะทะเลาะกันไม่ขาด แต่เจ้าตัวก็เป็นคนที่เขานับถือและยึดเป็นแบบอย่าง แทบจะเหมือนแม่คนที่สองเลย

เมื่อพี่คบกับพี่เมธ พี่เมธจึงกลายเป็นภาพจำที่ทำให้อักก็ทุ่มเททุกอย่าง *ต้องเป็นสาววิตรนักเรียนให้ได้!* ไม่ใช่เพียงเพราะมัน

จะช่วยเพิ่มโพรไฟล์ในพอร์ตโฟลิโอเวลาเย็นเข้าคณะในมหาวิทยาลัย และแม้ในวันที่ตำแหน่งนี้แทบไม่มีความหมายอีกแล้วในสายตาของนักเรียนอื่น

น่าแปลก แค่กลืนนั้นเอง กลืนแดด อาบมากับกลิ่นเหงื่อของพ่อ และของพี่ ผสมกับกลิ่นดินในสวนผลไม้ที่บ้านตราด จู่ๆ หยดน้ำที่ไหนไม่รู้ก็หลั่งมาข้างในดวงตา

มันหายไปนานแล้วนะ อารมณ์ใจหายและแสนคิดถึงอย่างนี้ ทำไมจู่ๆ ถึงกลับมารู้สึกแบบนี้อีกล่ะ เขาไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว ไม่ควรจะเศร้าเพียงเพราะถูกจับมาเรียนโรงเรียนไกลบ้าน มาตั้งคำถามว่าทำไมเราถึงไม่อาจเรียนโรงเรียนใกล้บ้าน เพื่อจะอยู่พร้อมกันพ่อแม่และลูกอีกสองคนได้...

‘---ที่ของเรามันดีอยู่แล้ว---’ จู่ๆ เสียงนกร้องไกลๆ กลับได้ยินคล้ายเสียงในห้องเมื่อครู

‘---เราคงต้องเผชิญชะตากรรมไปลำพัง ในเมื่อตลอดมาไม่เคยคิด ไม่เคยแม้แต่สงสัย---’

‘---เราจะรู้ได้ยังไงว่าวันหนึ่งเรื่องไกลตัวมันจะไม่วกกลับมาใกล้ตัวเรา---’

รอยขึ้นๆ ที่ทางดาระเหยหาย ทิ้งไว้แต่ตะกอนร้อนใจเพราะเพิ่งตระหนัก

จริงด้วย ไอ้คนแปลกหน้าคนนั้น ถ้าอັกกี้ไม่ทำใจเย็นหรือวางใจมันแต่แรก วิ่งตามไปจับไว้ แล้วคาดคั้นว่ามันมาที่โรงเรียนทำไม หรือเห็นอะไรบ้าง อย่างน้อยวันนี้ก็คงไม่เกิดเรื่อง

มันกลายมาเป็นเด็กใหม่ในศุภพลีซะงั้น!

ถ้ายังปล่อยให้ไอ้บ้านั้นลอยนวลอยู่ที่นั่นต่อไป จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เขายังไม่แน่ใจ

สายตากวาดลานไปทั่ว ถึงตอนนี้อັกกก็วิ่งกลับมายังจุดแรกเริ่ม
อีกหน แต่ยังคงไม่มีเงาคนเป้าหมาย มันหายหัวไปไหนนะ

หายไปทำอะไร!

หัวใจสะท้อน ให้ถึงอย่างไรนี่ก็คืองานหลักของसारวัตร-
นักเรียน ถ้าเขาพลาด มันคงเป็นรอยต่างไปตลอดชีวิต

แต่ไม่มี ไม่มีมันจริง ๆ! ไอ้บ้านันไม่ได้ซ่อนตัวอยู่ในโซนที่เขา
แบ่งงานมาตามหา

ในที่สุด หลังเพลงชาติจบลง ไอ้คันกับไอ้วัฒนก็กระหืด-
กระหอบกลับมาหาเขายังที่นัดหมาย สีหน้าของทั้งคู่ประกาศชัดว่า
ผลเป็นเช่นไร

“ถ้าชุดเครื่องแบบคุุพลไปักนักเรียนเหมือนสมัยก่อน เรา
ก็คงตามตัวมันง่ายกว่านี้!”

อັกกก็ดพินเจ็บใจ การแสดงชื่อนักเรียนบนนอกชุดยูนิฟอร์มที่
ถูกยกเลิกไปก็เป็นอีกผลงานของไอ้พวกช่างประท้วงนั่นละ หาว่าไม่
ปลอดภัยกับเด็ก ละเมิดเด็ก ทำเหวอะไรไม่เข้าท่า แล้วเป็นไงล่ะ พอ
เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมา ใครจะรับผิดชอบ!

“รหัสนักเรียนก็มี มึงไม่รู้จำจมาเอง” ความมีเหตุมีผลของ
ไอ้วัฒนชัดเจนเขาเสมอ

“หรือมึงจะไปให้อาจารย์ประกาศช่วยตามหาไอ้บ้านี้”

อັกกก็ไม่ต้องขยับปาก ไอ้วัฒนก็เป็นฝ่ายตอบไอ้คัน “มึงจะ
ประกาศว่าอะไร หาผู้ขายผมหยิก ๆ ตาลอย ๆ มีรอยสักที่ตูดเหวอ”

คนถามไม่รอให้อัคันตอบกลับ ก็หันมาบอกอັกก “มึงนี่ไม่
ออกแล้วจริง ๆ ไหม้ย ว่าไอ้บ้านันมีอะไรเป็นจุดเด่นอีก”

กลืน...

กลืนหอมแดด...

แน่ละ ใครจะไปบอกแบบนั้นได้

“ไม่มี” เขาตอบหัวน

“ฉันเราก็ต้องปล่อยมันไปก่อน” ใจวัฒน์สรุป “หวังว่ามันจะไม่
ก่อเรื่องอะไรอีก --- หมายถึงถ้ามันเป็นคนร้ายจริงๆ นะนะ”

คำตัดสินของใจวัฒน์มักเป็นที่สุด แม้แต่อากก็ตัองยอมรับว่า
เหตุผลของมันยากจะแย้งได้

หลังจากช่วยอาจารย์ระบายพวกนักเรียนมาสาย พวกเขาพากัน
กลับขึ้นห้อง คาบแรกเป็นโฮมรูม อาจารย์คนนี้จะเข้ามาคุยกับ
เด็กในห้องแล้ว

เลื่อนประตูกระจกด้านหน้า ไอน์ของเครื่องปรับอากาศชาน
ออกมาพอให้รู้สึกสดชื่น ใจคั่นเป็นคนร้องบอกอาจารย์ “ขออนุญาต
ครับ!”

อาจารย์คนกำลังยืนอยู่ที่หน้าห้อง สีหน้าเหนื่อยใจตอนที่อยู่
ในห้องปกครองนั้นถูกกลบด้วยรอยยิ้มขึ้น ยิ้มที่ทำให้พวกเด็กผู้ชาย
แขวงจนอากก็ตัองทำตัวเป็นองครักษ์พิทักษ์อาจารย์บ่อยๆ แกหันมา
พยักให้ กลับเป็นอากก็ที่ก้าวขาไม่ออก

“เฮ้ย” ใจวัฒน์ดูจะสัมผัสได้ถึงความผิดปกติของเขา “มึงเป็น
อะไร”

เสียงเบา ๆ ของมันพลอยเรียกใจคั่นหันมา ต่อเมื่อเห็นว่า
สายตาของอากก็กำลังจ้องซึ่งไปยังมุมหลังห้อง มันกับใจวัฒน์จึงลาก
สายตาตาม ก่อนจะเบิกตาและก้าวขาไม่ออกพร้อมกัน

“หวัหยิก” เสียงใจวัฒน์

“ตาลอยๆ” เสียงใจคั่น

อากก็กลืนน้ำลาย รับลูกทั้งที่ยังไม่ขยับ “ปะะเลย!”

ใช่แล้ว ใจบ้าเจ้าของกลืนแต่นั้น!

จากที่ไกลลิบๆ มันเวียนมาบังเอิญเข้าห้องน้ำห้องเดียวกัน
แล้วถึงตอนนี้ มันก็โผล่มาเรียนในห้องเดียวกับเขา ที่นั่งแทบจะติด
กับเขา!

ไอ้หัวหยิกนั่งกอดอกฟังผนังตรงโต๊ะข้างหน้าต่าง ฟุ้งสายตา
ตรงมาที่อีกที่เช่นกัน ตาลอยเศร้าคู้้นั้นกลับสะประกายบางอย่าง เช่น
กันกับรอยยิ้มตรงมุมปาก

รอยยิ้มอันเปี่ยมด้วยเลศนัย

ไอ้คันเป็นคนขี้มดลก ขี้มเหมือนเด็กเล็ก ๆ ทั้งที่จริงมันนิสัยหัวงเหมือนตาเฒ่า

ลองนึกภาพดู มันเป็นผู้ชายรูปร่างใหญ่เหมือนคิงคอง ติดนิสัยขี้มโหล่งมาน้อย ๆ ให้สูงเท่าเพื่อน --- ไหล่กว้างที่ยิ่งดูกว้าง เพราะเครื่องแบบนักเรียน เวลาเดิน ไหล่นั้นจะเอียงไปมาทำให้ดูเหมือนคิงคองเข้าไปใหญ่ แล้วแขนขาของมันก็ยาวดูเก้งก้างเกะกะ ยกเว้นตอนที่อยู่ต่อหน้าสาว ๆ มันจะรู้ทันที่ว่าควรเอามือวางไว้ตรงไหนเพื่อให้ดูดี นี่แหละ อักก็กับไอ้วัฒน์ถึงไม่เรียกชื่อจริง ๆ ของมัน ไม่ใช่ทั้งครรลอง แล้วก็ไม่ใช่ทั้งไอลอง แต่เป็นไอ้ ‘คัน’

‘ไอ้พวกห้า ปีกูอุตส่าห์ตั้งชื่อว่าลองเพราะกุกยาว’

มันไม่ระบุนว่าอะไรยาว แต่เป็นอันเข้าใจกันดี ถ้าคุยเข้าไปในโทรศัพท์มือถือของมัน ก็จะพบแต่รูปเซ็กซี่ หรือไม่ก็คลิปวิดีโออย่างว่า

ตอนนั้น ด้วยหน้าเรียบ ๆ เหมือนทุกที ไอ้วัฒน์ตอบแทน ‘พ่ออุตส่าห์ตั้งชื่อว่าลองเพราะจุมุกยาว’

‘คว-!’

ทั้งอักก็และไอ้วัฒน์ต่างตีความว่านั่นคือคำด่า ไม่ใช่คำระบุแก้

ไอ้คันมีรูปหน้าทรงแท่งแบน ๆ คิ้วใหญ่แต่สีจาง กอปรกับดวงตา

เป็นขีตเล็กไม่มีชั้น และริมฝีปากค่อนข้างหนาสีชมพูอ่อน ใบหน้าจึงยิ่งดูจืดไร้การจดจำ จะมีก็แต่จมูกใหญ่คล้ายลิงจุมูกงวเท่านั้น ทำให้มันดูโดดเด่น

หน้าจืด ๆ ของไอ้คันควรจะทำให้มันดูอ่อนเยาว์ เจียมเจียม แต่เพราะเชื้อสายจากเสียใหญ่ผู้เป็นพ่อ นอกจากชี้ลิส์หญิงไปทั่ว มันจึงพร้อมมีเรื่องกับพวกผู้ชายแก๊งอื่นตลอดเวลา ถ้าไม่มีอากั๊กกับไอ้วัฒน์คอยเคลียร์และดิงสติให้ ไอ้คันคโตนดินตายไปนาน

พวกเขาทั้งสามรู้จักกันตั้งแต่ ม.ต้น ค่าที่รูปร่างสูงใหญ่ สมัยนั้นจึงถูกจับให้นั่งหลังห้องด้วยกัน ไอ้คันคไม่ค่อยตั้งใจเรียน ชี้เกียจอ่านหนังสือ แต่มันกลับสอบได้คะแนนดีไม่เคยตก ทั้งที่ไม่เคยโกงข้อสอบเลยสักครั้ง

จะเรียกว่าหัวดีมัย---ก็ไม่เชิง

คุณจะเห็นว่าไอ้คันคมีตรรกะแหลม ๆ วิธีคิดของมันก็ออกจะเพี้ยน ๆ อากั๊กเคยได้ยินมันพยายามทำความเข้าใจสูตรเลขด้วยทรวงทรวงสาว พยายามเข้าใจไวยากรณ์ภาษาอังกฤษด้วยไดอะล็อกหนังสือต่างประเทศ เข้าใจเรื่องแรงโน้มถ่วงผ่านทรวงทรวงสตรีรุ่นใหญ่ ฯลฯ เรื่องพวกนี้มันไม่ยอมบอกใครนอกจากเพื่อนสนิท เพราะใคร ๆ ชอบคิดว่ามันบ้า

แน่นอน อากั๊กเองก็คิดว่ามันบ้า เขายังปากไวทันตอนที่ไอ้วัฒน์พยักหน้าบอก

‘กูก็กำลังพยายามทำความเข้าใจมึงด้วยเสียงตดเหมือนกัน’

ถึงจะเป็นอย่างนั้น แต่ข้อดีของไอ้คันคคือมันเป็นคนรักใคร่รักจริง เหตุผลที่มันกล้าบริภาษเรื่องความคิดเพี้ยน ๆ นี้กับเพื่อนก็เพราะมันรักพวกเขา กับคนที่มันรัก ไอ้คันคจะจริงจัง และจริงจังขนาดตายแทนได้เลย การสมัครเป็นसारวัตรนักเรียนนี้ก็เช่นกัน ในขณะที่

ไอ้วัฒน์ถึงเลสองนาน ไอ้คันตักปากรับคำทันทีที่รู้นั่นคือความฝัน
จริงจังของอาก์ และเขาจะทำได้ไม่สมบูรณ์หากขาดทีมเวิร์กที่ดี

ไอ้คันไม่เคยเหมือนคนอื่น มั่นใจใหญ่ โฝงผางอย่างกล้าหาญ
มีแค่บางเรื่องเล็กๆ เท่านั้นทำให้มันขลาดประหม่า

ถ้าไอ้พวกเด็กช่างประท้วงรู้เข้า คงได้หยิบฐเอาเป็นประเด็น
อีกแน่ แต่สำหรับอาก์และไอ้วัฒน์ ความประหม่านั้นถือเป็นเรื่อง
ไม่เป็นเรื่อง

ก็ได้แต่หวังว่ามันจะไม่เป็นเรื่องไปตลอดละนะ